

درباره سقوط دیکتاتوری صدام و تحولات جاری در عراق

تصمیم در مورد آینده عراق باید توسط مردم این کشور گرفته شود

طی روزهای اخیر، دیکتاتوری صدام حسین بعد از ربع قرن در عرض چند هفته از هم پاشید و سربازان ارتش آمریکا بدون مقاومت چشمگیری در بغداد و دیگر شهرهای مهم عراق مستقر شدند. مجسمه ها و تصاویر بزرگ صدام به زیر کشیده شدند. نیروهای نظامی و انتظامی تسلیم شده و یا به خانه خود رفتند. در زندان ها گشوده شده اند. و از آن مشت آهنین در عرض مدت کوتاهی دیگر اثری برجای نمانده است.

سرنوشت رژیم صدام حسین، سرنوشت همه دیکتاتوری ها و از جمله استبداد مذهبی در میهن ماست. رژیم هائی این چنین که با سرنیزه بر سر مردم ایستاده اند و نه از حمایت که از نفرت مردم برخوردارند، در مقابل زور آزمائی شان با یک دشمن خارجی، هم چون ببر کاغذی فرو می ریزند. چنانکه طالبان افغانستان نیز چنین بودند. مردم اگر هم علیه اشغال خارجی باشند، موافق ماندن این خون آشامان نیستند و در نتیجه از خود مقاومتی هم نشان نمی دهند.

صدام رفت اما از خود برای مردم عراق ویرانه ای برجای گذاشت. در طول بیست و پنج سال حکومت صدام، کشور عراق به یک کشور ورشکسته و ویران تبدیل گشت. مردم عراق سه جنگ مهیب را پشت سر گذاشتند. هشت سال جنگ با جمهوری اسلامی، سپس جنگ بر سر اشغال کویت و اکنون جنگ تحمیلی آمریکا بر مردم عراق که هنوز در جریان است. در این جنگ ها صد ها هزار نفر عراقی جان باخته اند. اقتصاد کشور ویران شده است. منابع ثروت آن به غارت رفته است و هم اینک برای مابقی آن، دولت پیروز در جنگ با صدام کیسه دوخته است. دولت آمریکا پیشاپیش «بازسازی» عراق را به شرکت های آمریکائی سپرده است، تا به حساب مردم عراق و غارت نفت این کشور، ویرانه های باقی مانده از بمباران های ارتش آمریکا را دوباره «بازسازی» کنند.

مردم عراق احساس دو گانه ای دارند. از یک سو سایه شوم رژیم ترور و سرکوب صدام حسین رخت بر بسته است، از طرف دیگر جایگاه این رژیم را اکنون نیروهای گرفته اند که حضور آن ها چندان ربطی به رهائی آن ها ندارد و این رهائی در آستانه تبدیل شدن به یک اسارت جدید است. خود صدام مصیبتی برای مردم عراق بود، اینک سقوط او نیز، خود به مصیبت بزرگ تری منتهی شده است. تانک های صدام از خیابان ها رخت بر بسته اند، اما جای آن ها را تانک های آمریکائی و انگلیسی پر کرده اند.

دولت آمریکا کتمان نمی کند که قصد سپردن امور به دست مردم عراق را ندارد و عراق را عجلالتا توسط یک کابینه آمریکائی زیر نظر یک ژنرال ارتش این کشور اداره خواهد کرد. برای پیاده کردن چنین نقشه ای هم علیرغم رای اکثریت شورای امنیت سازمان ملل، جنگ در عراق به همه جهان تحمیل شده است. تلاش بر این بوده است که دست نهاد های بین المللی حتی از تاثیر گذاری بر تصمیمات در باره عراق نیز کوتاه گردد تا نهایتا و با تحمیل حضور نظامی دائم به مردم عراق، به جای سپردن اداره امور به رای و ارده خود مردم، همواره این کشور در دست مهره های دلخواه آمریکا دست به دست شود.

مردم عراق از دیکتاتوری صدام حسین خلاص شده اند، اما در آستانه قربانی شدن در کام سیاست های تجاوز گرانه و نواستعماری دولت آمریکا قرار دارند. آن ها برای رهائی از چنگال آهنین این «رهائی بخشان» و بمب افکن ها و تانک هایشان، نیازمند کمک همه مردم صلح دوست و آزادیخواه جهان اند. باید با تمام قوا بر اصل حق تخطی ناپذیر ملل در تعیین سرنوشت خویش و احترام به استقلال و تمامیت ارضی کشورها تاکید نمود و خواستار سپردن بلاد رنگ امور کشور عراق به دست مردم عراق شد.

- مسیر آینده عراق باید توسط خود مردم این کشور و از طریق رای آزادانه آن ها تعیین شود. برای تحقق این واقعیت از همین امروز باید هر گونه تصمیم گیری در مورد آینده عراق زیر نظر سازمان ملل صورت بگیرد و امور این کشور تا برگزیدن دولت منتخب مردم توسط شخصیت های ملی و مورد اعتماد مردم عراق اداره شود.

- ارتش آمریکا از عراق خارج شده و نظارت بر امور بازسازی تخریب های ناشی از بمباران ها به نیروهای ناظر سازمان ملل سپرده شود

- خلیج فارس منطقه غیر نظامی اعلام شود و هم زمان با خروج نیروهای خارجی از منطقه سیستم دفاعی مشترک منطقه ای بین کشورهای خلیج و زیر نظارت سازمان ملل ایجاد شود.

هیات اجرایی کمیته مرکزی

سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

۲۴ فروردین ۱۳۸۲ - ۱۳ آوریل ۲۰۰۳